Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 16. Den 1. Mai 1878. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 16de September 1877.
(Fra «Deseret News.»)

Det er med megen Glæde og Tilfredshed, at jeg atter staar for Guds Hellige i dette Tabernakel. Næsten et Aar er henrundet, siden jeg nød dette Privilegium, idet mine Arbejder have været rettede andensteds. Hvadsomhelst jeg maatte sige Eder, beror fuldstændig paa den Hellig-Aands Vejledning. Og jeg kunde sige, at vi Alle behøve den Hellig-Aands Inspiration til at vejlede os, hvadenten vi prædike eller høre til, og ikke alene i vore offentlige Sammenkomster, men i alle vore Arbejder forbundne med Opbyggelsen af Guds Rige, ja, lige saa meget som Guds Hellige i enhver tidligere Tidsalder og Uddeling.

Jeg kan med Sandhed sige ligesom Apostlen Paulus: „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror." Jeg skammer mig ikke ved, hvad Verden behager at kalde „Mormonisme"; jeg skammer mig ikke ved nogen Aabenbaring, som Gud har givet de Sidste-Dages Hellige igjennem Nutidens Profeters Mund; jeg skammer mig ikke ved at erkjende at have en urokkelig Tro paa den bogstavelige Opfyldelse af Biblen saavelsom enhver Meddelelse fra Gud til Menneskene, uagtet jeg er vel vidende om, at Skrifterne ere mere eller mindre blevne aandeliggjorte af den kristne Verden, i Særdeleshed i Løbet af de sidste hundrede Aar. Jeg tror, at hellige Mænd i fordums Dage skrev og talte, saasom den Hellig-Aand indgav dem, og at de mente, hvad de sagde, og sagde, hvad de mente, og at Apostlen Petrus talte Sandhed, da han sagde: „Ingen Profeti i Skrifterne taaler egen Udlæggelse." Herren har i en Aabenbaring, given i Nutiden, som indeholdes i denne Bog, nemlig Lærdommens og Pagtens Bog, belært os om, at det er ligemeget, om han taler fra Himlen med sin egen Røst eller ved Betjening af hans Engle eller igjennem hans Tjeneres Mund, naar de paavirkes af den Hellig-Aand, det er Alt ligemeget Guds Sind og Vilje; og om end Himlene og Jorden

forgaa, skulle dog ingen af hans Ord falde til Jorden uopfyldte. Jeg ønsker i denne Eftermiddag mere i Særdeleshed at henvende mig til de Sidste-Dages Hellige, og dersom til samme Tid nogen af de tilstedeværende Fremmede kunne drage nogen Fordel af mine Bemærkninger, skal jeg være meget glad derved.

Vor Stilling idag overfor Himlene og Jorden og hverandre erindrer mig om forbigangne og henrundne Dage. Den 20de Juli 1847 bragte jeg vor afdøde Præsident Brigham Young i min Vogn igjennem Emigration Canyon ind i denne Dal, hvilket var den første Gang han satte Foden paa dette Land. Der er ofte blevet gjort det Spørgsmaal af Fremmede, som have besøgt denne Stad, hvorfor valgte Brigham Young dette Sted til Anlæggelsen af en Stad? Fordi det blev vist ham, førend han kom her. Men da vi kom til dette Land, hvad fandt vi da her? En øde Ørken, ligesaa øde som Sahara; og de eneste Tegn paa Liv vare nogle faa Græshopper, nogle Cayote Ulve og nogle faa omstrejfende Indianere. Idag kunne vi reise fra Paris i det Nordlige af vort Territorium til St. George i det Sydlige, en Vejlængde paa omtrent 500 Mile, og til alle Sider se Stæder og Landsbyer, Blomster- og Frugthaver, Agre og Grøde; vi se et virksomt og lykkeligt Folk, som bygger sine egne Boliger, Forsamlingshuse, Skolehuse, Tabernakler og Templer, og Fremskridt og driftige Foretagender gaa vedvarende for sig. Og alt dette i en saa kort Tid. Hvad betyder dette? Hvad vidner det om til de Fremmede, som besøge vort Territorium, og i Virkeligheden til hele Verden, og til himmelske saavel som dødelige Væsener? Det er Vidnesbyrd om, at Gud har lagt sin Haand paa at opfylde de Forudsigelser, der indeholdes i Biblen, at han har begyndt Arbejdet med at lægge Josephs Træ eller Optegnelse til Judæ; at den bestemte Tid er kommet for ham til at begunstige Zion. Og hvorledes ere disse Ting skete, og hvad var Oprindelsen til dette besynderlige System, der nu fremstiller sig for Jordens Beboere, hvilket har fundet et Hvilested i dette øde, ubeboede Lands Ørkener og allerede har frembragt saa vidunderlige Resultater? Det skete paa en meget ejendommelig Maade til at begynde med. Ligesom Herren bestandig har gjort, naar han har søgt at oprette sit Herredømme og sin Regjering paa Jorden, han valgte de Svage i denne Verden, og dem vil han bruge til dermed at beskjæmme de Vises Visdom. Han viste sig for en drengeagtig Yngling og sendte ligeledes en Engel til ham ved flere Lejligheder i Opfyldelse af Aabenbaringen til Johannes den Aabenbarer og mange andre Profeters og Apostles inspirerede Ord, som have talet angaaende de sidste Dages underfulde Værk og Vidunder. „Men," siger Verden, „vi tro ikke dette." Vi forstaa dette fuldkommen vel; vi forvente ikke, at I skulle modtage Guds Søns Evangelium med samme Beredvillighed, som I tro de Usandfærdigheder og falske Beretninger, som bestandigen fremsættes derom. Verden har bestandig stridt derimod, og vi forvente at møde alskens Modstand indtil den endelige Sejr af Ret over Uret og Sandhed over Vildfarelse. Vi kunne begynde med Fader Adam og spore dette lige til den nærværende Tid, og vi ville finde, at den samme Modstands- og Forfølgelsesaand har fulgt Guds Folk i enhver Tidsalder, som der idag raader imod os som et Folk. Og saa naturligt er det for Djævelen at stride imod ethvert Skridt, som Herren gjør forat gjenvinde og forløse denne Jord, at Menneskene ofte fordømme

„Mormonerne" og deres Religion, medens de hverken kjende os eller vore Læresætninger. Selv denne Verdens Frelser blev fordømt som en Bedrager; hvorfor? Fordi de, som hævede dette Raab imod ham, ikke kjendte ham, og de, som gjentoge det samme, ikke gjorde sig den Ulejlighed at forvisse sig om det var sandt eller falskt. Og det er nøjagtigt paa den Maade, at Joseph Smiths og Brigham Youngs Navne ere blevne ilde omtalte af Masserne i denne oplyste Tidsalder. Frelseren sagde om dem, som forkastede ham, at de hadede ham, fordi han vidnede om deres Gjerninger, hvilke vare onde. Og saaledes kan der sandelig siges om hine Mænd, der i denne Henseende ikke have lidt bedre Medfart end deres Mester. Formedelst dem har Lyset gryet over Verden, og fordi Menneskene elske Mørket mere end Lyset, idet deres Gjerninger ere onde, finde de deres Modsætning i „Mormonismen" og dem, som trofast slutte sig dertil og kæmpe for den.

Ved denne Dreng, uerfaren og ulærd som han var, organiserede Herren denne Kirke den 6te April 1830, med kun fex Medlemmer, og der kan siges om ham, som om ingen Mand i Kristenheden, at han var et Redskab i Guds Haand til at fremstille for Verden et Religionssystem, en fuldkommen kirkelig Organisation med alle det hellige Præstedømmes Nøgler og Kræfter, og at der ved ham er blevet meddelt den kristne Verden mere Lys og Kundskab end ved alle theologiske Professorer tilsammenlagte med al deres lovpriste Intelligents og Lærdom. Og da han kundgjorte for Verden denne nye og dog gamle Lærdom, nemlig det evige Evangelium, fandtes det at stemme fuldkommen overens med det, som Frelseren forkyndte, og Kirkens Organisation var efter samme Mønster som den, der oprettedes af ham, uagtet Evangeliet ikke var blevet prædiket, siden det blev borttaget fra Jorden ved Forfølgelsens Jernhaand. Et af de særegne Træk i de Sidste Dages Helliges Tro er, at vi tro, at der kun er eet Evangelium, at der aldrig har været og ejheller nogensinde vil blive noget andet, at dette Evangelium aldrig forandres fra den ene Generation til den anden, og at det bestaar af de simple Principer, der bleve lærte af Frelseren og som indeholdes i det nye Testamente, hvilke Principer aldrig ere uoverensstemmende. Det første var Tro paa den Herre Jesum Kristum og sand Omvendelse, det andet var Daab ved Neddyppelse i Vandet til Syndernes Forladelse og derefter Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave; disse vare de Lærdomme, der lærtes af Kristus og hans Apostle, og disse vare de Lærdomme, som Joseph Smith prædikede. Heri var han eneſtaaende i den hele Verden, og han maatte kjæmpe imod atten Aarhundreders Traditioner, der vare blevne overleverede fra Slægt til Slægt, hvilke vare aldeles stridende imod de Lærdomme, som Herren havde aabenbaret til ham, og hvilke han var blevet befalet at prædike. I og jeg bleve fra vor Ungdom belærte om, at der ikke var noget Saadant som ny Aabenbaring, det var alt afskaffet, og denne samme Tradition indsuges af Ungdommen i Kristenheden indtil denne Stund. Spørg de Mænd, hvem Folket betragter som sine aandelige Vejledere, hvorfor de ikke nyde himmelsk Aabenbarings Lys og Naadegaver, og hvad er det almindelige Svar? Det er i det Væsentlige: „O disse Ting ere alle afskaffede, de ere ikke længere fornødne; det var nødvendigt, at de skulde existere i Verdens formørkede Tidsaldre men ikke i disse Dage, da Evangeliets Lys skinner klarligen." Naarsomhelst Gud har havt en Kirke paa Jorden, nød Folket disse Gaver. De Syge bleve helbredede for deres Sygdom,

de Lamme gik, de Blinde saae, de Stumme talte etc., formedelst deres Administration iblandt dem, som holdt Præstedømmet, hvilket befuldmyndiger Menneskene til at handle i Herrens Navn, og uden dette kunde eller kan Ingen nogensinde forvalte Guds Hus's Ordinancer. Og jeg kan ikke tro, at der er et oprigtigt Menneske nogetsteds, der besidder nogensomhelst Del af Herrens Haand og som har nogensomhelst Tro paa Guds Aabenbaringer, der kan tro, at Mennesker, hvadenten de ere af høj eller ringe Fødsel, lærde eller ulærde, vilde faa en guddommelig Kaldelse til at forvalte Guds hellige Handlinger, uden de bleve begavede fra det Høje med den samme Magt, som de fordums Apostle besad.

Profeten Joseph levede fjorten Aar efter Kirkens Organisation, og i denne Tid udbredte Værket sig over de Forenede Stater og til nogle af de fremmede Nationer og Øer i Havet. Og da han havde gjort dette, havde han en Mission paa den anden Side af Sløret ligesaavel som denne. Her afvige vi atter i høj Grad fra andre religiøse Troessamfund. Som jeg før hentydede til, Menneskeslægten forstaar ikke „Mormonismen", Folket er ligesaa uvidende som Nikodemus, da han spurgte Frelseren, hvad han skulde gjøre for at blive frelst. Og jeg vil her sige, at det Svar, som Frelseren gav ham i hin fordums Tid, er i ligesaa høj Grad anvendeligt til Alle, som nu søge Frelse. „Sandelig, sandelig, siger jeg Dig, uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige." Og intet Menneske fra Fader Adams Tid og indtil nærværende har nogensinde forstaaet Evangeliets Principer, uden at han modtog Jesu Vidnesbyrd formedelst Lydighed til hint Princip.

Vi leve i den Husholdning, som Daniel saa i det profetiske Syn, da Guds Rige skulde oprettes paa Jorden, hvis Herredømme ikke skal have Ende, og da Rigernes Storhed skal gives til den Højestes Hellige for at besidde den evindeligen. Hvo ere Guds Hellige, kunde der spørges? Hver oprigtig Sjæl, som, efter at have hørt Evangeliet prædiket, annammer og adlyder det og bruger sin Virkekraft til at fuldbyrde dets Grundfæstelse paa Jorden.

Profeten Joseph paavirkedes af guddommelig Inspiration ved Oprettelsen af denne Kirke. Og før sin Død sammenkaldte han de tolv Apostle, som han formedelst Aabenbaring havde kaldet til Embedet, og antydede, at han var ved at forlade dem, og at han snart vilde blive kaldet hjem til Hvile. Han talte med dem og belærte dem i Uger og Maaneder om Evangeliets Ordinancer og Love, og han beseglede paa deres Hoveder alt det Præstedømme, alle de Nøgler og Kræfter, som vare blevne meddelte til ham ved Guds Engle. Og derefter sagde han, talende til dem: „Brødre, ligegyldigt hvorledes det end gaar mig, eller hvad min Skjæbne end maatte blive, I maa samle Eders Styrke og opholde dette Rige; Himlens Gud kræver det af Eders Hænder. Jeg har ønsket at se dette Tempel fuldført, men jeg vil ikke blive forundt at se det, men I ville." Omendskjøndt han talte saa tydeligt til os og antydede, at hans Endeligt nærmede sig, saa kunde vi dog ikke mere tænke os, at han skulde lide Martyrdøden, end Apostlene fordum forstode Frelserens Mening, da han fortalte, at han var isærd med at gaa bort, og at dersom han ikke forlod dem, vilde Trøsteren ikke komme. Da Messias blev korsfæstet, følte hans Disciple sig bekymrede og skuffede; thi de forventede, at han skulde befri dem og deres Nation fra det romerske Aag. Og saa hjælpeløse

følte de sig, da de vare berøvede hans Selskab, at Petrus, den første iblandt Apostlene, foreslog, at de skulde vende tilbage til deres Net og atter blive almindelige Fiskere istedetfor at følge deres høje og hellige Kaldelse som „Menneskefiskere". De fattede ikke Frelserens Ord til dem. Men efter sin Død viste han sig for dem, og de begyndte at forstaa, hvad han iforvejen havde fortalt dem. Vi forstode ejheller, hvad Joseph mente, da han fortalte os, at han vilde blive borttagen. Men saaledes var det, og da det skete, forstode vi kun altfor godt hans Mening, thi Sorg og Tungsind hvilede over det ganske Israel. Det Spørgsmaal kunde rettes, hvorfor var dette nødvendigt? Der kunde være mere end een Grund, desuagtet er det en, at den allerede indførte Husholdning er Tidernes Fyldes Husholdning, og lig de forudgaaende, maatte de Mænd, som bleve kaldede til at aabne den, besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod, og Joseph maatte gjøre det samme. Men dem, som tog hans Liv, og dem, som bifaldt dette, ville have til at betale derfor. Han holdt Præstedømmets Nøgler og havde et Værk at udføre i Aandeverdenen, ligesom Jesus havde. Da han blev dræbt, og medens hans Legeme blev lagt i Graven, gik han til Aandeverdenen for at tilbyde Evangeliet til Aanderne der, paa det at de kunde have Lejlighed til enten at annamme eller forkaste det, og blive dømte i Lighed med Mænd i Kjødet. Og enhver Søn og Datter af Adam vil engang i deres Liv, enten i Legemet eller i Aanden, faa det Privilegium at høre de glade, frydefulde Tidender forkyndt for dem, thi Gud er retfærdig, og hos ham er ingen Personsanseelse. Idet Joseph stod i Spidsen for denne Uddeling, holder han Præstedømmets Nøgler henhørende til denne Tid, og det var en Pligt, som Himlens Gud krævede af ham, at aabne Evangeliets Dør for hine i Aandeverdenen, som ikke havde modtaget det. Og der er ingen større Pligt, som idag paahviler de Hellige, end den at bygge Templer og forvalte deri for de Døde saavelsom de Levende. Paulus sagde til Bekræftelse af denne Lærdom: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, om de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?" Der er ingen Tvivl eller Uvished i de Sidste-Dages Helliges Sind angaaende dette Princip, det er blevet gjort tydeligt og klart for deres Forstand ved Aabenbaringens Lys. Vor Sjælefjende kjendte meget vel Beskaffenheden og Vigtigheden af denne Guds Profets Mission og indskjød derfor i slette Menneskers Hjerte at dræbe ham, og ved at tage hans Liv troede de at gjøre Ende paa „Mormonismen". De tænkte fra deres menneskelige Standpunkt, thi Saadant vilde muligvis være blevet Tilfældet, dersom dette Værk var Menneskeværk. Men Guds Haand var over ham og det Værk, som han grundfæstede, og det er Guds Værk, og han leder det, og de, som ønske at finde Fejl derved eller nogen Del deraf, maa føre Klage imod Gud, thi han er dets Ophavsmand; vi ere blot Redskaber i hans Hænder til at fremføre det.

Efter vor elskede Profets Martyrdød stode de tolv Apostle frem i deres Kaldelses Storhed og paatoge sig Præsidentskabet over Kirken og ledede denne som et Kvorum, med Præsident Young som dettes Præsident, i flere Aar førend Organiseringen af et Første Præsidentskab; og da denne Organisation fuldbyrdedes med Brigham Young som Kirkens Præsident, vedblev han at præsidere i et Tidsrum af tre og tredive Aar indtil sin Død, uagtet Arvefjendens og ugudelige Menneskers forenede Bestræbelser for at

udrydde ham af Jorden. Hans Gjerninger ligge for Eder, for Himlene og Jorden og alle Mennesker. Det ganske Territorium bærer Præg af hans Aand og driftige Virksomhed, og Herren kronede visseligen hans Arbejder med Held, ligesom han ogsaa velsignede hans Brødres Arbejder, som ikke sparede deres Hænder og Sind i at understøtte ham. Og istedetfor at det Sidste-Dages Værk skulde standse eller hæmmes i dets Fremgang som en Følge af vor elskede Præsidents Død, vil det gaa fremad med forøget Hurtighed, indtil Zion rejser sig i Skjønhed, Magt og Herredømme i Opfyldelse af de inspirerede Ord af Profeter og Seere, som have talt om og, medens de vare indhyllede i himmelske Syner, saa vor Dag.

Det kan ikke vare nogen lang Stund, førend mange af os ville følge ham. Jeg har rejst sammen med ham i omtrent fire og fyrretyve Aar af mit Liv og i Løbet af alle disse Aar har jeg aldrig seet ham vakle eller svigte i Udførelsen af hans Pligter. Han har fuldført en hæderlig Mission til Jorden, og medens hans Legeme sover, lever hans Aand, og han fortsætter sine Arbejder, idet han støtter Joseph og Hyrum, Jedediah og Heber, Georg A. og alle dem, som have været tro til Gud og Mennesker, medens de vare paa Jorden, og som nu ere beskjæftigede i den samme store Frelsens og Forløsningens Sag. Omendskjøndt Brigham Young har fuldendt sin jordiske Løbebane og Mission til denne Jord, saa er Værket dog kun begyndt. Evangeliet maa fuldstændigen og troligen blive prædiket til enhver Nation under Himlen, og Herren holder os ansvarlige, thi i Sandhed Ansvaret er blevet lagt paa os, og det bør os at opfylde det. Jeg har rejst mere eller mindre i de sidste fyrretyve Aar uden Pung og Taske, og jeg er blevet opholdt ved Herrens Haand og saa ere mine Brødre. Vore Ældste blive bestandigen kaldede fra Ploven og Værkstederne til at gaa ud i Verden og prædike Evangeliet til Nationerne, og de vandre fra Sted til Sted uden Pung og Taske, og uagtet de ikke ere uddannede i Kollegier eller lærde Seminarier, saa blive de dog opholdte og dygtiggjorte til at bekæmpe de Lærde og de Vise, og de Oprigtige af Hjertet annamme deres Vidnesbyrd, hvilket ledsages af Guds Aand og den Hellig Aand.

Førend jeg slutter, ønsker jeg at sige een Ting til de Sidste Dages Hellige, som hviler paa mit Sind. Idet Præsident Young er gaaet bort, ere hans Arbejder iblandt os ophørte for nærværende. Han tilligemed hans Brødre byggede og fuldendte et Tempel, lagde ligeledes Grundstenen til et i Manti og et i Logan, og desuden er der blevet gjort meget Arbejde paa det i denne Stad. Han efterlod dette ufuldførte Værk til os, forat vi skulle føre det frem til Fuldendelse, og det er vor Pligt at gaa frem og fuldføre disse Templer. Jeg betragter denne Del af vore Arbejder som en Mission af ligesaa stor Vigtighed som at prædike Evangeliet til de Levende; de Døde ville høre Guds Tjeneres Røst i Aandeverdenen, og de kunne ikke komme frem i Opstandelsens Morgen uden visse Ordinancer udføres for og paa deres Vegne i Templer byggede til Guds Navn. Der udkræves ligesaameget til at frelse en Død som en Levende. I de sidste attenhundrede Aar have Menneskene, som have levet og ere gaaede bort, aldrig hørt en inspireret Mands Røst, aldrig hørt en Evangelie-Prædiken, førend de indgik i Aandeverdenen. Nogen maa forløse dem ved at udføre saadanne Ordinancer for dem i Kjødet, som de ikke selv kunne udføre i Aanden, og forat dette Værk kan

blive gjort, maa vi have Templer til at gjøre det i, og hvad jeg ønsker at sige Eder, mine Brødre og Søstre, er, at Himlens Gud forlanger os til gaa frem og bygge dem, paa det at Forløsningens Værk kan paaskyndes. Vor Belønning vil møde os, naar vi gaa bag Sløret. „Salige ere de, som dø i Herren herefter, ja, Aanden siger, at de skulle hvile fra deres Arbejder, men deres Gjerninger skulle følge dem." Vi have arbejdet i St. George Tempel siden Januar, have gjort hvad vi kunne, og Herren har indvirket paa vore Sind og aabenbaret til os mange Ting angaaende de Døde. Præsident Young har sagt, og det er i Sandhed saa, at dersom de Døde kunde, da vilde de tale som med ti tusinde Tordeners Røst og kalde paa Guds Tjenere til at gaa frem og bygge Templer, opfylde deres Kaldelse og forløse deres Døde. Dette lyder uden Tvivl besynderligt for de Tilstedeværende, som ikke tro paa de Sidste Dages Helliges Tro og Lærdomme, men naar vi komme til Aandernes Verden, ville vi finde, at Alt, hvad Gud har aabenbaret, er sandt. Vi ville ogsaa finde, at Alt der er Virkelighed, og at Gud har et Legeme, Dele og Lidenskaber, og de fejlagtige Anskuelser, som nu herske angaaende ham, ville da være forsvundne. Jeg føler kun til at sige lidet Andet til de Sidste Dages Hellige, naar og hvorsomhelst jeg har Lejlighed til at tale til dem, end at opmuntre dem til at opbygge disse Templer, der nu ere under Opførelse og paaskynde deres Fuldendelse. De Døde ville være efter Eder, de ville søge efter Eder, ligesom de have efter os i St. George. De kaldte paa os, thi de vidste, at vi holdt Nøglerne og Magten til at forløse dem.

Jeg vil her sige, førend jeg slutter, at to Uger førend jeg forlod St. George samlede de Dødes Aander sig omkring mig og vilde vide, hvorfor vi ikke forløste dem. „De sagde: „I have havt Brugen af Begavelseshuset i en Række af Aar, og der er Intet nogensinde blevet gjort for os. Vi lagde Grunden til den Regjeringsform, hvorunder I fryde Eder, og vi svigtede aldrig vor Gjerning, men vare tro dertil og trofaste til vor Gud." Disse vare Underskriverne af Uafhængighedserklæringen, og de kom til mig i to Dage og to Nætter. Det forekom mig meget besynderligt, at uagtet saameget Arbejde var blevet udført dog Intet var blevet udrettet for dem. Denne Tanke var aldrig kommet paa mit Sind, af den Grund formoder jeg, at vore Sind kun henvendtes til vore ligefremme Slægtninge og Venner. Jeg gik øjeblikkelig til Døbefonten og kaldte Broder Mc Allister til at døbe mig for Underskriverne af Uafhængighedserklæringen og halvtredsindstyve andre fremragende Mænd, udgjørende Hundrede i det Hele, John Wesley, Columbus og Andre indbefattet, jeg døbte ham derefter for hver Præsident af de Forenede Fristater med Undtagelse af tre, og naar deres Sag er ret, vil Nogen udføre Ordinancer for dem.

Jeg har frydet mig overordentlig i Værket med at forløse de Døde. Jeg undrer mig ikke over, at Præsident Young sagde, at han følte sig tilskyndet til at opfordre de Sidste Dages Hellige til at paaskynde Bygningen af disse Templer. Han følte Vigtigheden af dette Arbejde, men nu, da han er gaaet bort, paahviler det os at fortsætte det, og Gud vil velsigne vore Arbejder og vi ville fryde os deri. Dette er en nødvendig Forberedelse for Frelserens andet Komme, og naar vi have bygget de nu paatænkte Templer, ville vi indse Nødvendigheden af andre, thi i Forhold til vor Flid i vore Arbejder i denne Retning ville vi fatte Udstrækningen af det Værk, der er at udføre,

og det Nærværende er kun en Begyndelse. Naar Frelseren kommer, ville tusind Aar blive viede til dette Forløsningsværk, og Templer ville sees over hele dette Josephs Land, Nord- og Sydamerika og ligeledes Europa og andetsteds, og alle Efterkommere af Sem, Cham og Japhet, som ikke annammede Evangeliet i Kjødet, maa der blive administreret for i Guds Templer, førend Frelseren kan fremstille Riget for Faderen og sige: „Det er fuldbragt."

Maa Herren vedblive at velsigne os og styre og vejlede vore Arbejder er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Mai.

Krig.

Der findes sandsynligvis ingen Profetier optegnede, der ere tydeligere eller klarere end de, der fremførtes af Joseph Smith, det 19de Aarhundredes store Prophet og Indføreren af den sidste, Tidernes Fyldes Husholdning. Mange af dem ere blevne opfyldte med den mest ufejlbare Nøjagtighed, andre ere i Begreb med at opfyldes, og andre staa tilbage at opfyldes i en nær eller fjern Fremtid, i Forhold til Beskaffenheden af de Forhold, hvortil de hentyde.

Slaaende mærkelig iblandt dem, der ere blevne bogstaveligt opfyldte ved Begivenhedernes Gang, er den om Krig, etc., given den 25de December 1832. Vi citere her et Uddrag deraf:

„Sandelig, saa siger Herren om de Krige, der snarligen skulle opstaa, begyndende med Opstanden i Syd-Carolina, hvilken omsider vil slutte med mange Sjæles Død og Elendighed.

De Dage skulle komme, da Krig vil komme over alle Nationer, begyndende hint Sted; thi se, Sydstaterne ville blive delte imod Nordstaterne, og Sydstaterne ville kalde paa andre Nationer, selv paa Storbritannien, som det kaldes, og det skal ligeledes paakalde andre Nationer for at forsvare sig mod andre, og saaledes vil Krig komme over alle Nationer.

Og det skal ske efter mange Dage, at Slaver skulle rejse sig imod deres Herrer og skulle blive indøvede og opstillede til Krig.

Og det skal ligeledes komme til at ske, at de Overblevne, som ere tilbage i Landet, skulle berede sig til Krig og blive meget opirrede og skulle hjemsøge Hedningerne med en svar Hjemsøgelse.

Og saaledes ved Sværdet og ved Blodsudgydelse skulle Jordens Indbyggere bedrøves, og ved Hungersnød, Pest, Jordskjælv, Himlens Torden og ligeledes grumme og forfærdelige Lyn skulle Jordens Indbyggere komme til at føle en almægtig Guds Vrede, Fortørnelse og straffende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har gjort en fuldstændig Ende paa alle Nationer."

Den 2den April, 1843, sagde Profeten Joseph: „Jeg profeterer i den Herre Guds Navn, at Begyndelsen til de Vanskeligheder, der ville foraarsage megen Blodsudgydelse førend Menneskens Søns Komme, vil opstaa i Syd-Carolina."

Den store Opstand, som begyndte i Charleston, Syd-Carolina, er nu en Kjendsgjerning i den amerikanske Historie. Det er ligeledes historisk, at Herrerne Mason og Slidell, den sydlige Conføderations Udsendinge til Storbritannien, rejste til hint Land med næsten ubegrændset Fuldmagt angaaende den Understøttelse, som de ved Overenskomst maatte kunne erhverve fra hint Land. Med Hensyn til Slavers Rejsning mod deres Herrer, er det ligeledes en historisk Kjendsgjerning, at 40,000 saadanne, der bleve gjorte fri under Krigen, sluttede sig til den føderalistiske Armee og bleve „indøvede og opstillede til Krig", og mødte deres Herrer i dødelig Kamp paa Slagmarken. Profetien har maaske Hentydning til en endnu fremtidig Rejsning af de Sorte mod de Hvide, men hvis ikke, da er hin Del af den profetiske Udtalelse allerede bleven bogstaveligt opfyldt.

Del er sandt, at Storbritannien endnu ikke har paakaldt andre Nationer forat forsvare sig imod endnu andre, men der synes at være god Udsigt til Opfyldelsen af hin Del af Profetien med ligesaa megen Nøjagtighed, som hvad der hentydede til Fortidens Begivenheder. Dog skulle vi ikke paatage os at sige, om England vil blive nødsaget til at hidkalde andre Nationer til sin Bistand paa Grund af de Forviklinger, som fremvoxe af den russisk-tyrkiske Krig, og som nu true dets østlige Interesser.

Vi betvivle dog ikke, at hin Del af den profetiske Forudsigelse vil blive opfyldt. med ligesaa slaaende Nøjagtighed som de andre Dele deraf, hvortil vi have hentydet. Overensstemmende med disse Forudsigelser er Frelserens Udsagn til hans Disciple, da de adspurgte ham om, hvad Tegnene skulde være paa hans Komme, at der skulde være Krige og Rygter om Krige, Folk skulde rejse sig imod Folk, Rige imod Rige. Rygter om Krig have aldrig været saa almindelige paa noget Tidspunkt i Verdens Historie som nu, og virkelig Krig breder sig ogsaa virkelig over Landene.

Saadanne Kjendsgjerninger som de fornævnte ere vel værd Alles Eftertanke og Overvejelse, thi det er lige vigtigt for Alle at vide, om Joseph Smith var, hvad han gjorde Fordring paa at være, en guddommeligt inspireret Profet. Saadanne Vidnesbyrd som den nøjagtige Opfyldelse af hans Forudsigelser kunne ikke ret vel tilsidesættes. Intet Antal af Argumenter eller Spidsfindigheder kunne tilintetgjøre dem. D. N.

Korrespondance.

Amerika.

Gunnison, Sanpete Co., Utah,
den 17de Marts 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Tanken om svundne Dage, da jeg stiftede Deres Bekjendtskab, kommer til mit Sind, og jeg haaber, at De ikke vil finde det urigtigt, at jeg sender Dem disse faa Linier. Tillad mig først at takke Dem for Deres Velvilje og Opmærksomhed imod mig, medens vi arbejdede sammen i hint fjerne Land i Vinteren 75 og 76. Jeg virkede siden under

vor elskede Præsident O. N. Liljenquists Ledelse og maa sige, at jeg følte mig meget velsignet i min Mission og haaber, at de Venner og Bekjendte, jeg der erhvervede mig, aldrig skulle glemmes.

Jeg forlod mit Fødelands Hovedstad den 21de Juni 1877 og ankom lykkelig og vel til Ogden, som De veed, samt Saltsøstaden den 14de Juli og faa Dage senere til dette Sted, 135 engelske Mile syd for Saltsøstaden, hvor jeg har mit Hjem, Familie og Venner; jeg føler rolig i mit Sind og glad i Nydelsen af Herrens Aand, min Helbred er ikke saa god, som jeg kunde ønske den at være, dog er jeg vant dertil, saa at Besværligheden derved tildels forglemmes. Jeg maa sige, at de Hellige i Danmark, hvor jeg var, gjorde mig meget Godt, og jeg beder Gud, vor evige Fader, at velsigne dem for deres haardt erhvervede Opofrelser for mig. Dog maa jeg tilstaa, at mit Hjem her i Bjergenes Dale i det fjerne Vesten er mig langt mere kjært, og at være i en elsket Families Omgivelse er langt at foretrække for et omvandrende, ofte husvildt Liv, hvilket ofte er Tilfældet med vore Missionærer, som, uagtet de ere udsendte for Menneskenes Vel og Bedste, dog almindeligvis ere miskjendte og tillagte andre Hensigter.

Vinteren her er nu omtrent forsvunden for denne Gang, og vi glæde os i Solskinnet og den dermed følgende Oplivelse af hele Naturen. Landmanden sætter nu Ploven i Jorden, Bjergene ere bedækkede med Sne og love os det fornødne Vand til Sommerbrug. Sæden er, som De veed, billig, „Greenbacks (Seddelpenge) forsvinde mere og mere fra Cirkulation, især iblandt de Sidste-Dages Hellige, Sølvet, i Egenskab af Dollars og halve Dollars, har en lang Vej at rejse, førend det kommer her, møntet til Penge og som vor Ejendom, ellers tvivler jeg ikke paa, at mange af de Hellige her gjerne vilde gjøre meget Mere for deres Venner og ofte fattige Søskende i deres gamle Fødelande, end hvad der nu gjøres. Alligevel er jeg glad ved, at Forholdene her ere, som Tilfældet er. Her er nok til Føde, Klæder og almindelige Livsfornødenheder for Alle, og Ingen behøver at hungre eller gaa nøgen, som vil gjøre Noget for sig selv. Min Mission til Skandinavien gav mig et godt Indblik i Forholdene der, og jeg maa sige, at de Hellige fra Skandinavien, som nu befinde sig i Zion, kunne prise sig lykkelige ved at være udfriede og være her, hvor de under Frihedens Aand kunne bygge og plante og nyde Frugterne af deres eget Arbejde, imedens tusinde Andre, som endnu ere tilbage i Europa, sukke i Mangel og alskens Elendighed efter Udfrielse. Dog Mange længes efter Udfrielse, og saasnart der aabnes Udvej for dem til at emigrere, saa begynde de at finde Fejl ved Kirkens Ældste, som ordne deres Sager for dem og lede dem til Zion, og naar Saadanne komme her, ere de utilfredse, finde Fejl ved Folket og enhver anden Ting og sige: „Zion er ikke, som vi havde forventet!" De forglemme den hjælpsomme Haand, som ledte dem, og den Mand, som udløste dem, faar Intet — uden Utaknemlighed og Uvenskab til Vederlag for sine udlagte Penge, bedre om Saadanne havde ventet til de bedre kunde skattere Guds Godhed og Naade.

Mit Brev bliver for langt og De kjedes ved at høre, hvad de allerede i saamange Aar har seet og kjendt, men jeg haaber, at De undskylder mig heri.

Deres Ophold her hjemme var kun kort, og deres hastige Afrejse en Overraskelse for mig, tillad mig at ønske Dem Lykke og Held til Udførelsen af et trofast Arbejde og efter fuldendt Tjeneste Løn-

nen for Deres ædle Stræben i Sandhedens Sag. Vær saa god at give min Hilsen til Brødrene paa Kontoret, Broder Neve og Andre, som jeg kjender. Og maa Gud velsigne Eder Alle i Sandhedens Udbredelse og de Oprigtiges Indsamling er min Bøn i den Herres Jesu Navn.

Modtag selv en venlig Hilsen fra
Deres Broder i Christo,'
H. Thunnesen.

Børnevelsignelse.

Det er blevet antydet for os, at nogle af de Ældste have lært Anskuelser angaaende Børnevelsignelse, som vi maa erklære for fejlagtige. Hvis vi ikke ere fejl underrettede, er det blevet lært, at der ikke var nogen Nødvendighed for, at Forældre skulde bringe deres Børn frem for Menigheden for at blive velsignede af de Ældste, men at det var bedre for Faderen at udføre denne hellige Handling hjemme, thi hvis ikke han gjorde det, mistede han et meget stort Privilegium saavelsom en Ret til og Magt over sine Børn, som han ellers kunde beholde. Dette er ikke saa. Vi have Intet at sige imod, at en Fader velsigner sine Børn, idet Præstedømmets Ejendommelighed oprindeligen er patriarkalsk med Gud selv som den store Alles Fader i Spidsen. Vi gjøre i Virkeligheden den Paastand, at enhver Mand, som holder det melkisedekske Præstedømme, er en Patriark i sit eget Hus, med Ret til at velsigne alle sine Børn og Børnebørn og al hans Lænders Frugt. Ejheller rejse vi nogen Indvending imod, at en Fader paa den ottende Dag tager sit Barn og giver det en Faders Velsignelse, men vi holde for, at, hvadenten dette Privilegium benyttes eller ej, det skulde ikke hindre vor Lydighed til den Herrens Lov (se Lærdommens og Pagtens Bog Side 10, 19de Vers) hvori der siges: „De Medlemmer i Kristi Kirke, der have Børn, skulle bringe dem frem for Menigheden til de Ældste, som da lægge deres Hænder paa dem og velsigne dem i Jesu Kristi Navn."

Afset fra den over alt Andet vigtige Kjendsgjerning, at dette er en direkte Befaling fra Jehovah, og som saadan skulde nøje efterkommes uden Vaklen eller Indvending, tro vi, at der kan anføres en Mængde fortrinlige Grunde for at bevise, at denne Befaling medfører mange fordelagtige Følger for Forældre og Børn. For det første tilkjendegive Forældre ved at bringe deres Barn frem for Menigheden deres Tro paa Guds Ord og hans Forjættelser for deres Brødre og Søstre, saavelsom deres Taknemlighed til ham for deres Afkoms Forøgelse samt hans Tjenerindes lykkelige Forløsning. Barnet drager ligeledes Fordel af de forsamlede Helliges Tro og Bønner, hvilken Tro besegler „Profetiens faste Ord", udtalt over Barnets Hoved, ligesom den ogsaa giver mere forøget Kraft til den forrettende Højpræst eller Ældste til at ttlkjendegive Herrens Velbehag med det. Og atter, denne Velsignelse bliver saaledes given i Nærværelse af Kirkens Historieskriver, og der er langt mindre Sandsynlighed for, at Optegnelsen forglemmes eller at der begaaes Feil deri, end der vilde være, naar Handlingen udførtes hjemme. I denne saavelsom alle andre Ting er Aabenbaringens Sti Sikkerhedens Sti. Herrens Værks Beskaf-

fenhed og hans Kirkes Aand og Ejendommeligheder nødsager os til at paalægge Brødrene at være meget forsigtige, at de ikke ved at ytre deres private Anskuelser skulle fremsætte Lærdomme, stridende imod Herrens aabenbarede Ord og Vilje. Heri er Ingen retfærdiggjort. Ingen er bemyndiget til at lære Kirken nye Lærdomme undtagen dens Præsidentskab. Lys kommer fra Hovedet, og til dette maa Kirkens Medlemmer se hen for Kundskab og Visdom, Lærdom og Principer. Dersom enhver Mand, der holdt en Del af Præstedømmet, havde Ret til at fremsætte Lærdomme til Antagelse af Kirken, saa vilde det bringe Forvirring, vort Navn vilde blive Babylon, og der kunde ikke længere siges, at Guds Hus er et Ordenshus, vi vilde være lig de Øvrige i Verden, den ene Mands Anskuelse vilde være ligesaa god som den andens; der vilde ikke være noget Samlingspunkt, ingen anerkjendt Myndighed, intet Hoved; tværtimod vilde vi i Sandhed være svage.

Lad os da ikke gaa udenfor vore vel affatte Landemærker. Dersom vi i Guds Forsyn og formedelst Væxten, Forøgelsen og Udviklingen af Guds Rige behøve mere Lys og Kundskab om Lærdomme, da vil det blive os givet, og det vil komme igjennem den rette og retmæssigt beskikkede Myndighed.

John Taylor,
paa de tolv Apostles Raads Vegne.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)
(Fortsat.)

Læseren vil have lagt Mærke til Mr. Brannans Brev, som Lederne modtoge, førend de begave sig paa deres Rejse, og de betragtede denne Fordring paa fra fem Hundrede til et Tusinde af Blomsten af deres Lejre som Opfyldelsen af „Trudslen." De troede, at der søgtes et Paaskud til at udrydde dem, idet selv Hovedregjeringen ikke vovede at adsprede og afvæbne dem uden en Undskyldning. Idetmindste fordredes der et usædvanligt Bevis paa deres Troskab til Fædrelandet under Forholde, som udkrævede en Pharaos tredobbelt hærdede Hjerte for at forlange samme. Mount Pisgah var blevet bragt i Forvirring ved Raabet: „De Forenede Staters Tropper komme over os"; og Højraadet havde siddet i alvorsfuld Taushed uden at vove at afgive endog et muligt Svar til Regjeringens Agent. Men i Council Bluffs var en uforlignelig Leder, rede til at gjøre sig til Herre over Situationen.

Det vil her kun være Retfærdighed mod begge Sider at give Oberst Kanes Beretning i hans historiske Foredrag om Mormonerne, afholdt for det historiske Selskab i Pensylvanien, eftersom denne Herre under hele Sagen havde Karakteren af en særskilt Udsending fra Regjeringen til Mormonerne. Han sagde: „Ved Begyndelsen af den mexikanske Krig ansaae Præsidenten det for ønskeligt at marschere en Afdeling paalideligt Infanteri ind i Kalifornien paa saa tidligt et Tidspunkt som muligt, og Mormonernes bekjendte Haardførhed og Disciplin ansaaes for at gjøre dem særdeles skikkede til denne Tjeneste. Eftersom Kalifornien tillige formodedes at være deres endelige Bestem-

melsessted vilde den lange Marsch koste dem mindre end andre Borgere. De bleve følgelig indbudte til at stille en Bataillon Frivillige tidligt i Juli Maaned.

Opraabet kunde neppe være sket paa en mere ubelejlig Tid. De Unge og dem, som bedst kunde have været undværet, vare da borte fra Hovedstyrken, enten med Pioner-Afdelinger i Fortroppen, eller uden at bekjendtgjøre deres Tro søgende Arbejde og Underhold i de nordvestlige Nybygder for at opholde sig indtil Aarstidens Tilbagevenden for Udvandringens Begyndelse. Styrken skulde derfor rejses iblandt Familiefædrene og Andre, hvis Nærværelse det var mest ønskeligt at beholde.

Der var ligeledes Nogle, der ikke kunde betragte Opfordringen uden Mistro; de vare to Gange af Øvrighederne i Illinois og Missouri blevne overtalte til at udlevere deres Vaaben formedelst særlig Henvendelse til deres patriotiske Tillid, og vare derefter blevne overleverede til deres Fjenders Ondskab. Og nu, midt i Indianernes Land bleve de opfordrede til at overgive over Femhundrede af deres bedste Mænd til en Krigsmarsch paa Tusinder af Mile til Kalifornien uden Haab om deres Tilbagevenden førend efter Erobringen af hint Land. Kunde de med gunstige Øjne betragte et saadant Forslag?

Men Følelsen for deres Land sejrede, som om de Forenede Stater aldrig havde forurettet dem. „I skulle faa Eders Bataillon paa Stedet, om den saa skal blive en Klasse af Ældster," sagde En, selv en ledende Ældste. Et centralt Massemøde for Raadslagning, nogle Taler i de mere fjerntliggende, adspredte Nybygder, et amerikansk Flag hentet frem af et Varehus for reddede Ting og hejst paa Toppen af en Mastestang, og paa tre Dage blev Styrken indrulleret, mønstret, organiseret og gjort marschfærdig."

Det Foranførte er en sammentrængt Beretning, men Læseren vil ønske noget mere Detailleret om denne, en af Hoved-Episoderne i Mormonernes Historie.

Den 1ste Juli var Kaptain James Allen ved «the Bluffs» i Raad med Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Orson Pratt, Willard Richards, George A. Smith, John Taylor, John Smith og Levi Richards. I Hovedkvarteret var der ikke nær Styrke til at danne Bataillonen. Dog mistede de intet Øjeblik. I Egenskab af Hververseregeanter begave Brigham, Heber og Willard sig til Mount Pisgah, en Afstand af 130 Mile paa Tilbagevejen. Her traf de Ældste Jesse C. Little, hjemkommen fra Washington, hvor han havde havt Sammenkomster med Præsident Polk og andre Medlemmer af Regjeringen. En sammentrængt Meddelelse af Ældste Littles Rapport vil idetmindste give Læseren Oplysning om Regjeringens oprindelige Plan med Kaldelsen af Bataillonen.

Til Præsident Brigham Young og de Tolv Apostles Raad.

Brødre! I Eders Beskikkelse til mig, dateret Guds Tempel i Nauvoo den 26. Januar 1846, anførte I, „dersom vor Regjering skulde tilbyde nogle Lettelser for Emigration til den vestlige Kyst, da benyt disse Lettelser om muligt. Drag som en viis og trofast Mand enhver hæderlig Fordel af Tiderne, som De kan. Vær en Frelser og Befrier for Folket, og lad Dyd, Retskaffenhed og Sandhed være Deres Motto, og Frelse og Herlighed Belønningen, hvorefter De stræber." Ifølge mine Instruktioner følte jeg en inderlig Attraa til at befri de Hellige og besluttede at besøge James K. Polk, de Forenede Staters Præsident, og at forelægge ham vore forfulgte Brødres Stil-

ling og anmode ham om som vort Lands Repræsentant at udstrække de Forenede Staters Arm til Deres Beskyttelse. Følgelig aflagde jeg Besøg hos Guvernør Steele af New Hampshire, med hvem jeg havde været bekjendt fra min Ungdom, og andre menneskekjærlige Herrer for at erholde Anbefalingsskrivelser til Cheferne for Ministerierne.

Guvernør Steele gav Ældste Little et Introduktionsbrev til Mr. Bancroft, Marineministeren, hvori han sagde:

Mr. Little besøger Washington, dersom jeg forstaar det ret, i det Øjemed at erholde eller bestræbe sig for at erholde Transporten af hvilkesomhelst Provisioner eller Fragtgods, tilhørende Marinen, som Regjeringen maatte ønske at sende til Oregon eller hvilkensomhelst Del af Pacifikkysten. Han ønsker at erholde Fragt saaledes i det Øjemed at formindske Omkostningerne ved at forhyre Fartøjer til at føre ham og hans Selskab til Kalifornien, hvortil de agte at begive sig og anlægge en foreløbig Nybygd indeværende Sommer.

Deres forbundne
John Steele.

Af Oberst Thomas L. Kane modtog Ældste A. Little et Introductionsbrev til Hr. George M. Dallas, Vice-Præsident for de Forenede Stater, hvori Brevskriveren sagde:

Denne Herre besøger Washington ene i det rosværdige Øjemed at søge Hjælp af Regjeringen for hans Folk, der, tvungne af Forfølgelse til at anlægge et nyt Statssamfund i Sacramentodalen, endnu have amerikanske Hjerter og vilde ikke villigt sælge sig til Udlændingen eller glemme det gamle Statssamfund, som de lade bag sig.

Udrustet med disse og andre Breve afrejste Mr. Little til Washington fra Philadelphia, hvor han for sit betrængte Folk havde vundet det varme Venskab af den patriotiske Broder til den store arktiske Opdagelsesrejsende, og kort efter sin Ankomst til Hovedstaden opnaaede han en Introduktion hos Præsident Polk igjennem Postdirektør Amos Kendall. Mr. Little blev gunstigt modtaget af Mr. Polk, der gav ham Mod til at henvende en Petition til Præsidenten, hvilken han sluttede som følger:

Fra tolv til femten tusind Mormoner ere allerede afrejste fra Nauvoo paa Vejen til Kalifornien og mange Andre gjøre sig færdige til at rejse; Nogle ere tagne rundt om Kap Horn og, haaber jeg, have før nu landet i Havbugten ved San Francisko. Der er omtrent fyrretyve Tusind paa de britiske Øer, der alle ere fast besluttede paa at indsamles til dette Land, og Tusinder ville afsejle dette Aar. Der er ligeledes mange Tusinder spredte rundt om i Staterne, foruden det store Antal i og omkring Nauvoo, der vil drage til Kalifornien saasnart som muligt, men Mange af dem ere blottede for Penge til at betale deres Rejse med enten tilsøes eller tillands.

Vi ere af Hjertet tro Amerikanere, ere tro til vort Fædreland, tro til dets Love, tro til dets herlige Institutioner, og vi attraa at gaa under den amerikanske Ørns udstrakte Vinger; vi vilde foragte at modtage Understøttelse af en fremmed Magt, hvis den blev os tilbudt, medmindre vor Regjering vil støde os bort i denne Krisis og bringe os til at blive Fremmede.

Dersom De vil understøtte os i denne vor vanskelige Stilling, saa sætter jeg, som dette Folks Repræsentant, herved min Ære i Pant paa, at det hele Samfund vil staa rede paa deres Kald og handle som en Mand i det Land, hvortil vi begive os, og dersom en Fjende skulde trænge ind i vort Territorium, ville vi være rede til at betræde Slagmarken og

da ligesom vore patriotiske Fædre gjøre den til vor Grav eller vinde vor Frihed."

Ved den første Sammenkomst mellem Mormon-Ældsten og Præsidenten for de Forenede Stater vare nærværende: General Sam. Hauston, der netop var kommen fra Texas angaaende mexikanske Anliggender, og andre fremragende Mænd. En mærkelig Tildragelse i den amerikanske Historie staar i Forbindelse hermed, thi paa hint saavel for vor Nation som for Mormonerne vigtige Tidspunkt blev Washington bragt i stor Bevægelse ved den Efterretning, at General Taylor havde udkjæmpet to Slag med Mexikanerne. Denne betydningsfulde Begivenhed angik Mormonernes Anliggender saavelsom Nationens i det Hele taget. Efterretningen om en virkelig Begyndelse af Krigen mellem de to rivaliserende Republikker kom lige i rette Tid. Dersom Ældste Little var ankommet til Washington sex Maaneder før eller senere, vilde der have været en stor Forskjel fra, hvad der kom til at ske. Vi vide ikke nøjagtigt, hvad Forskjellen vilde have været, men det er næsten afgjort, at Præsident Polk ikke vilde have lagt Planen til at tage Kalifornien i Besiddelse ved Hjælp af disse statsanlæggende Hellige, ejheller vilde deres Skovle have bragt Guldet for Dagen ved Sutters Mill, ejheller vilde General Stephen F. Kearney have havt Mormon-Bataillonen til Støtte som sin vigtigste Styrke, da han gjorde sig til Herre over de kostelige Metallers Land og satte sin Medbejler, Fremont, under Arrest.

Dagen efter sin første Sammenkomst med Præsident Polk besøgte Ældste Little atter Ex-Postdirektør Kendall, som underrettede ham om, at Præsidenten havde besluttet at tage Kalifornien i Besiddelse, at han tilsigtede at benytte Mormonerne i dette Øjemed, og at de vilde erholde Ordre til at drage hastigt afsted forat besætte Landet.

Præsidenten forelagde nu Sagen for Kabinettet. Planen, som foresloges hans Kolleger, var, at Ældste Little skulde øjeblikkeligt rejse til Mormonernes Lejr og hverve iblandt dem „et Tusind udvalgte Mænd, gjøre et hurtigt Indfald i Kalifornieu og tage samme i Besiddelse i de Forenede Staters Navn." Bataillonens Officerer skulde vælges af dens egne Mænd, undtagen den Øverstkommanderende, der skulde beskikkes af Præsident Polk, og den skulde medtage Artilleri og Alt, nødvendigt til Landets Forsvar. Et Tusinde mere af Mormonerne fra de østlige Stater paatænktes sendte omkring Kap Horn i en U. S. Transport i samme Øjemed. Dette var den oprindelige Plan, som Præsident Polk forelagde sit Kabinet. (Forts.)

Blandinger.

Den politiske Situation i Europa. Siden Freden imellem Rusland og Tyrkiet afsluttedes i San Stefano har Europa været bevæget af om muligt endnu mere foruroligende, krigeriske Strømninger, end medens Krigen varede. Rivningen mellem de i det orientalske Spørgsmaal interesserede Magter er bestandigt voxet; Østerrig synes dog at være bleven beroliget med Hensyn til Ruslands Hensigter, men desto mere spændt er Forholdet mellem Rusland og England, og Tydsklands mæglende Bestræbelser synes at være strandede. Paa de engelske Skibsværfter og i Arsenalerne udfoldes vedvarende en feberagtig Virksomhed, Tropper oo Munition

ophobes paa Malta, Reserven er indkaldt; de Indfødte i Indien tilbyde frivilligt at stille sig til Militærtjenesten, og efter Forlydende skal der derfra affendes to Troppetransporter til Malta, den ene den 27de April, den anden den 1ste Maj. Fra Kanada ventes ca. 20,000 Mand og der organiseres i disses Sted et frivilligt Kystforsvar; endelig ifølge seneste Efterretninger hedder det, at en stærk Flaade af Pantserskibe og andre Krigsdampskibe skal udrustes med Bestemmelse til Østersøen. Rusland forbereder sig ogsaa paa en Konflikt og belaver sig paa at besætte de tyrkiske Fæstningsværker langs Bosporus og eventuelt ogsaa Konstantinopel. Storfyrst Nikolaus er afløst som Øverstkommanderende, General Todleben nævnes som hans Efterfølger med Fyrst Imeritinsky som Stabschef. — Alvorlige Uoverensstemmelser ere opstaaede med Rumænien, der rejste Indvendinger mod den Clausul i Fredstraktaten, ifølge hvilken den russiske Okkupationshær i Bulgarien skulde vedligeholde Forbindelsen med Hjemmet igjennem Rumænien. Rusland har truet med at okkupere Rumænien, og russiske Tropper have besat en Del af Landet; den rumænske Hær er koncentreret i det lille Wallachi. — En muhamedansk Opstand har rejst sig i Bulgarien imod det bulgariske Regimente, 15,000 Mand siges at staa under Vaaben; Russerne have havt flere alvorlige Træfninger med Oprørerne; i en af disse mistede de 500 Mand og flere Officerer.

En tyrkisk Transportdamper er strandet ved Indløbet til Bosporus. 95 Mennesker ere omkomne.

Notits.

Konferencemødet i Kjøbenhavn afholdes Lørdagen den 4de Maj Kl. 8 Aften i det sædvanlige Forsamlingslokale, St. Regnegade 26, 2den Sal over Gaarden, og fortsættes næste Dag 10—12 Form., 2—4 og 6—8 Efterm. i Hr. Hansen-Gissemans store Selskabslokale, Bianco Lunos Sideallee, Frederiksberg.

Den 13de Marts 1878 døde i Washington, Washington Co., Utah, Niels Andrew, Søn af Niels og Pernilla Sandberg Nissen. Han var født den 27de August 1873.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.